

Đoàn Thị Hồng Thủy

Ngày Không Mưa

Chiếc ô đánh rơi

Vào những ngày mưa, Linh thường thích đi lang thang dọc các con phố một mình với chiếc ô trong suốt như hơi thở còn sót lại từ mùa đông giá buốt. Đi để cảm nhận cho trọn vẹn cơn mưa phùn đầy mùi lá rụng. Đi để lắng nghe sự yên tĩnh trong tiếng mưa phủ đầy bầu trời và mặt đất. Và đi để không quên Khanh. Khanh của ngày xưa thường rủ Linh đi dạo phố cũng vào những ngày mưa như thế này. Hai đứa sóng đôi bên nhau, tay Khanh nắm chặt tay Linh, bàn tay con trai ấm thiết là ấm. Lời tỏ tình đến từ trong cơn mưa, nụ hôn đầu cũng là mưa che giấu và mưa cũng khóc hộ Linh ngày Khanh nói lời từ biệt. Khanh ra đi khi bàn tay anh đã không còn muốn sưởi ấm tay Linh vào những ngày mưa lạnh giá. Có lẽ anh ra đi nhẹ nhàng và thanh thản bởi khi không còn yêu thì người ta thường dễ dàng dứt bỏ những mối liên hệ để lại dằn vặt và mệt mỏi. Nhưng Linh thì khác. Cô vẫn còn yêu anh rất nhiều và chính vì thế cô đau đớn mãi không thôi. Càng cố quên Khanh thì hình ảnh anh càng bám chặt trong trái tim như một vết hằn rướm máu.

Hôm nay cũng là một ngày mưa như thế. Linh xòe ô bước ra ngoài. Mưa rơi nhẹ nhẹ. Từng giọt nghiêng nghiêng như ôm trong mình một nỗi buồn vô hạn. Khoảnh sân sũng nước. Hoa đậu kim rụng đầy, óng ánh cả một khoảng đất sẫm nâu. Đâu đó vang lên tiếng kêu co ro của con chim lạ. Linh

nheo mắt, cố nhìn xuyên qua màn mưa dày đặc. Không khí thấm lạnh. Cô khẽ so vai, cảm nhận rõ rệt cái rung mình lan dần trên đôi vai gầy guộc. Một chiếc xe máy lướt qua, tạo thành một vệt nước dài, xòe mạnh. Linh hốt hoảng nghiêng mình. Đôi chân loạng choạng, cô líu ríu lùi về phía sau. Khoảnh khắc nhìn lên, tim cô đập mạnh. Là Khanh. Không chỉ một mình. Cô gái có mái tóc sẫm nâu, vòng tay dịu dàng xiết chặt quanh eo, ngồi sát sau anh. Đôi tình nhân vội vã phóng xe trên đường, cố thoát khỏi cơn mưa giá buốt. Linh thở dốc. Chiếc ô tuột khỏi tay, lăn tròn trên vỉa hè sũng nước. Cô đứng im, cảm giác như tất cả cái giá lạnh của cơn mưa đã đổ đầy vào trái tim nhỏ bé đang run rẩy.

- Này cô, cô làm rơi ô này?

Linh quay đầu lại. giọng nói trầm phát ra từ một chàng trai có mái tóc sẫm nâu, gương mặt xương xương đầy nam tính. Chỉ là một người lạ. Linh gật đầu, đưa tay ra đón lấy chiếc ô của mình. Giây phút chạm vào bàn tay ẩm ướt nóng hổi, mắt cô chạm phải tấm bảng mica màu xám nhạt cài trên ngực áo. Năm chữ rõ ràng: Khanh. Linh nhắm mắt lại. Quá khứ ào ạt hiện về rõ ràng hơn bao giờ hết. Rồi mở mắt ra, thật nhanh, cô nhìn thẳng vào người đối diện:

- Anh có rồi không? Đi uống nước với tôi nhé!

Cô gái trong mưa

Đón lấy cốc capuchino từ tay người đồng nghiệp, tôi dốc cạn nhanh chóng mặc ánh mắt kinh ngạc của hết thảy mọi người trong phòng. Hơi nóng

xộc thẳng vào phổi khiến đầu óc tôi chệnh choáng trong giây lát. Hệt như cảm giác lần đầu tiên gặp Linh. Hình ảnh em gầy guộc trong chiếc váy trắng đứng dưới cơn mưa, chiếc ô trong suốt xoay tròn dưới chân gầy cảm xúc mạnh mẽ cho tôi hơn bất cứ cô gái nào khác. Làm việc trong văn phòng nước ngoài đã hơn hai năm, môi trường cạnh tranh đầy khốc liệt đã dạy tôi dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào cũng phải hành xử theo lý trí. Ngay cả trong tình yêu. Là mẫu đàn ông được phụ nữ yêu thích ,quanh tôi chưa khi nào thiếu các cô gái theo đuổi. Tuy nhiên chỉ được vài tháng, cảm giác vui thích nhanh chóng biến mất, tôi kết thúc không chút tiếc nuối. Tôi chưa từng tin vào cái gọi là tình yêu sét đánh. Nhưng khoảnh khắc ngẩn ngui nhìn vào gương mặt nhợt nhạt, đôi mắt mở to đầy thẳng thốt của Linh, tôi biết rằng mình đã yêu.

Khi Linh chủ động mời tôi đi uống nước, em đã khiến tôi vừa sửng sốt vừa bối rối cực độ. Thế nhưng khi cả hai người ngồi đối diện trong quán cà phê tuyệt đẹp thì em lại tỏ vẻ lơ đãng và rất ít nói, chỉ chăm chú nhìn ra màn mưa lất phất trên khung cửa kính. Trò chuyện không ăn nhập vào với nhau và lúc chia tay tôi chỉ vội vã ghi lại được số điện thoại của em.

Tôi gọi cho Linh không dưới 10 lần mỗi ngày. Mỗi lúc màn hình điện thoại lóe sáng và trong ống nghe vang lên giọng nói rụt rè, trong trẻo của em là tôi lại thấy vui khủng khiếp. Như một thằng nhóc mới yêu nhiều lời, tôi huyên thuyên với em đủ thứ chuyện từ bản vẽ xuất sắc, cốc cà phê dở tệ, người đồng nghiệp hay căn nhà hay bản nhạc mới có âm điệu du dương. Em thường yên lặng lắng nghe, đôi khi cười nhè nhẹ, có lúc cũng dịu dàng kể tôi nghe về tổ chim non mới nở trên cây ngọc lan trước cửa nhà hay cây mận đã trổ những bông hoa đầu tiên. Thế nhưng Linh lại rất ít khi đồng ý

hẹn hò, chỉ vào những ngày mưa lạnh em mới cùng tôi dạo bước dưới những tán cây sẫm nước, cho đến lúc hai bàn tay cóng lại thì mới rẽ vào quán gần nhất gọi hai cốc socola nóng. Em yêu mưa một cách kỳ lạ. Còn tôi trong những cuộc dạo bước dưới mưa ấy, tôi chỉ ao ước được ghi chặt bàn tay lạnh giá của em vào tay mình, truyền hơi ấm cho cô gái bé nhỏ yêu thương. Có lần khi tôi nghiêng ô che cho em khỏi những hạt mưa bất chợt xiên ngang, em bỗng im sững, chiếu vào tôi ánh nhìn trong suốt khắc khoải đến kỳ lạ, như thể tìm kiếm một thứ gì xa xôi không thể trở lại.

Cầu vòng

Bản nhạc “It’s hard to say goodbye” của celine dion vang lên trầm buồn trên căn gác gỗ tầng hai có mái gỗ nâu. Tôi buông quyển sách đang đọc dở xuống, nhắc điện thoại lên. Là Khanh. Anh thông báo ngoài rạp có bộ phim mới hấp dẫn và rụt rè đề nghị tôi đi cùng. Tôi ngược nhìn bầu trời mờ đục, khe khẽ hỏi anh:

- Sắp mưa phải không anh??

Anh bật cười:

- Ừ. Em chuẩn bị đi, nửa tiếng nữa anh đến đón em, công chúa mưa ạ!

Cứ mỗi lần nghe giọng nói âu yếm mà Khanh dành cho mình, tim tôi lại nhói đau. Đau đón vì tôi đang làm anh tổn thương, từng chút một. Đau đón vì bản thân không thể dừng lại. Trong cơn mưa ngày hôm ấy, khi anh tìm thấy tôi, tôi đã níu lấy anh như níu lấy một hình bóng thay thế cho quá khứ. Nhưng trở trêu thay mỗi ngày trôi qua tôi càng cảm nhận rõ rệt anh không phải là người ấy. Khác từ giọng nói, ánh mắt, nụ cười, cử chỉ quan

tâm. Chỉ có một lần khi anh nghiêng ô che mưa cho tôi, trong phút chốc đầy mắt tôi hiện lên hình ảnh của người ấy. Khoảnh khắc ngắn ngủi thôi nhưng tim tôi như đông cứng. Nếu có thể tôi đã gào thật to, gào những điều vô nghĩa nhất cho đến lúc lồng ngực rách toang và tứa máu.

Khi tôi bước ra Khanh đã chờ sẵn ngoài cổng. Anh ngồi trên trụ cứu hỏa sơn đỏ, tay xoay xoay chiếc ô khổng lồ màu vàng rực. Nhìn thấy tôi, anh vội vã nhảy xuống, nở nụ cười rạng rỡ làm cả khuôn mặt bừng sáng.

- Chào em. Anh tình cờ nhìn thấy mặt trời tí hon này trong một quán nhỏ ven đường. Sao em không để công chúa thủy tinh của mình ở nhà và dùng chung anh chàng khổng lồ này với anh!

Mỉm cười vì giọng điệu hài hước của Khanh, tôi gật đầu, cất chiếc ô nhỏ trong suốt sau cánh cổng. Anh bước đến, xòe ô che kín cả hai đứa. Qua làn ô vàng rực, dường như những hạt mưa cũng tỏa ra ánh sáng lấp lánh vui tươi.

Chìa cho tôi tờ poster sắc sỡ, Khanh vui vẻ giới thiệu qua về bộ phim mới. Bị cuốn vào tâm trạng hứng khởi của anh, dù không thật sự thích thú với bộ phim tôi vẫn chăm chú lắng nghe. Đột ngột, một cơn gió thốc mạnh. Chiếc ô khổng lồ nghiêng ngả rồi bật về phía sau. Tôi ngẩng đầu lên. Mưa đã tạnh từ bao giờ. Qua vòm lá sẫm nước, bầu trời hiện ra xanh vô cùng tận.

- Nhìn kia!

Khanh bỗng phấn khích hét lên. Không đợi tôi kịp phản ứng, anh chớp lấy tay tôi kéo mạnh. Hai đứa chạy như bay trên vỉa hè, chiếc ô khổng lồ như mặt trời nóng rực vội vã đuổi theo sau. Qua hết hàng cây với vòm lá dày, chúng tôi dừng lại. Khanh đưa tay chỉ lên bầu trời. Tôi sững sốt. Vết ngang màu xanh trong suốt sâu thẳm là một dải cong cong nhiều màu sắc

đẹp đến hoang đường. Tim tôi đập mạnh. Cảnh vật xung quanh sáng bừng lên đầy kỳ diệu. Khanh bóp nhẹ tay tôi. Rồi rất nhanh, anh quay sang, đặt một nụ hôn dịu dàng lên vàng trán mát lạnh.

Mưa khóc

Chiều thứ sáu muộn. Ra về chăm chú hoàn thành bản vẽ trên máy vi tính nhưng sự thực tâm trí tôi hướng về buổi hẹn ngày mai với Linh. Sau buổi sáng tuyệt diệu ấy em bỗng trở nên gần gũi và đáng yêu hơn bao giờ hết. Tôi mỉm cười nhè nhẹ. Thật hạnh phúc làm sao sao khi ta cảm nhận được sự thương yêu từ người mà ta yêu thương.

Mobile khẽ rung lên. Tôi bật máy. Em gái tôi gọi điện. Với giọng vui tươi con bé hỏi tôi ngày mai có thời gian không.

- Có chuyện gì à?

- Em muốn giới thiệu bạn trai với anh. Nếu có thời gian anh đi gặp anh ấy nhé?

Thoáng ngập ngừng tôi giải thích với con bé về cuộc hẹn ngày mai với Linh. Không chút đắn đo con bé nói luôn:

- Vậy anh dẫn cả chị ấy đi cùng. Em cũng muốn gặp chị ấy nữa. Một cuộc hẹn kép, không tệ đúng không?

Tôi bật cười, đồng ý. Trước khi dập máy, tôi dò hỏi con bé về cậu trai sắp gặp mặt. Ra về bí mật em gái tôi chỉ hé lộ tí xiu:

- Anh ấy cũng tên Khanh, trùng tên với anh.

Suy nghĩ tý chút nhưng cuối cùng Linh cũng đồng ý đi với tôi đến buổi hẹn ngày mai. Khi tới đón Linh tôi nhận thấy em có vẻ bồn chồn và hồi hộp.

Trên đường đến điểm hẹn, ngồi sau xe, em khẽ tựa vào vai tôi đầy tin cậy. Chúng tôi đến muộn. Lúc hai đứa bước vào quán cà phê sang trọng, ngoài trời bỗng đổ mưa nặng hạt. Hơi lạnh từ điều hòa khiến Linh run rẩy. Tôi khẽ khàng đan ngón vào bàn tay em. Em gái tôi đã nhìn thấy tôi từ đằng xa. Nó vẫy tay rồi rít, khuôn mặt rạng ngời. Bạn trai con bé cũng mỉm cười, bước lại đón chúng tôi. Đột nhiên Linh giật phắt tay em khỏi tay tôi. Tôi quay lại. Khuôn mặt em trắng bệch, hai mắt mở to đầy thẳng thốt. Bạn trai em gái tôi cũng lộ vẻ kinh ngạc, lấp bắp:

- Linh...sao...

Linh quay người, lao ra màn mưa trắng xóa. Sừng sốt, tôi cuống cuồng đuổi theo em. Nhưng xuyên qua làn nước mịt mù, em biến mất tựa làn khói.

Ngày không mưa

Tôi viết một email thật dài, kể cho Khanh toàn bộ sự thật, không xin tha thứ. Lúc sắp gửi đi, tôi bỗng ngừng lại, rồi viết tiếp bằng tất cả những cảm xúc mạnh mẽ và chân thành nhất:

“ Em chẳng dám cầu mong bất cứ điều gì. Nhưng em muốn anh biết, vào sáng mưa kỳ diệu ấy, khi anh đến đón em với chiếc ô mặt trời, nắm tay em chạy như bay dưới hàng cây sẫm nước, chỉ cho em cầu vòng rực rỡ và tặng em điều yêu thương tốt lành nhất trên đời thì em hiểu rằng em có thể bước ra khỏi mùa mưa dài thật dài ấy để đón chờ mùa nắng với nụ cười trên môi”.

Tôi nhấn nút gửi mail. Rồi mở cửa, bước ra ngoài, ngắm nhìn thật lâu bầu trời trong xanh yên bình.

Nguồn: Tác giả/VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: NgụyXưa đưa lên
vào ngày: 5 tháng 5 năm 2010